

MARKUS JÄÄSKELÄINEN

[a busz ablakában zöld ...]

*a busz ablakában zöld
mezők munkaeszközei, esővel
zománcozott, otffejtett mondatok.
semmi nem érint most,
semmi sem rezeg a kerekek alatt:
az élő vers belsejében
ismeretlen madár
kiáltása, széttörve, szabadon.*

[a könyvet elolvastam ...]

*a könyvet elolvastam, a fedelek zárva,
homlokomra teszed a kezed:
lázad van?
béka csicsereg a nyírfa tetején,
madarak szökellnek a kő mögött.*

[levelet ír ...]

levelet ír,
amire senki sem válaszol,
a hiányzó válaszokat maga fogalmazza:
az eladott múlt
gerendáit és szögeit, majd mint újat
ismét megveszi őket,
kamatostul.

[a város fölé ...]

a város fölé
ívelő
sötétség,

a cigaretta gyilkos,
kedves
izzása

a fiatalság félig
elégett

középkorúvá
hamvad,

nem alszik el.

[olvadó hó érintése a lábujjak között ...]

*olvadó hó érintése a lábujjak között,
elég hely, hogy abba hagyjuk a mozgást,
meghatódjunk:
az első tavaszi
fűvön a fenyőrigók
világmindensége,
készen*

[A nap repülőgépe ...]

*A nap repülőgépe
ereszkedett le a házak
vállairól
madár
mintha aludna
de
a fényben
a fák alatt
a kis gondok is
betonból vannak
a falak
mély
barázdái
arcodon
az élet éjjele
mely hamarosan
véget ér*

[A költő első kötete két ...]

A költő első kötete két év alatt sem fogyott el; a kiadótól levelet kapott, melyben az el nem adott, a raktárban halmokban heverő utolsó verseket önköltségi áron kínálják fel. A költő tudta, hogy a versektől nem kapott semmit; hiába nézi őket, úgysem szólalnak meg. Csak egymás gyomrába préselődve nyomorognak a kartondoboz sötétségében, felejteni tanulnak. Elhatározta, hogy nem sajnálja magát. Könyve visszatér a csendbe. Hozzá se nyúlnak, erőt gyűjt. Sárga borítóját arany színűvé érleli a magány; a betűket ujjnyomokká.

[A kiadó karácsonyi ünnepségein ...]

A kiadó karácsonyi ünnepségein ébredtem rá, hogy az irodalom – amit megtanultunk szeretni – beszéd, melyet kevesen hallanak. Észrevétlen szökik ki a szájból, akár egy fehér báránnyelű, felszáll a fejek fölé, s a plafonon lebeg tovább. Íróasztalok, könyvespolcok, papírlapok, ártatlan nájlondossziék: lélegzet visszafojtva várják az esőt, a pillanat csendjét. De senki sem koccint. Kis csoportokban állnak, villájukat szurkálják a hússzeletekbe, egybefonódó ujjak a pohártalpak körül. Hosszú útról érkeztek – ki honnan – hogy lássák egymást, a házat, mely szótlanágukat átláthatatlan, meleg ruhákba öltözteti. Úgy beszélnek egymással, ahogy régi, elfeledett barátok, idézik fel közös dolgaikat.